

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Кошова
ІВБ. 15

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 14 травня 1983 року

№ 57 (3253).

Ціна 2 коп.

ХІХ з'їзд ВЛКСМ вважає — першочерговим завданням комсомолу є виховання у молоді комуністичного ставлення до праці, мобілізації юнаків і дівчат на активну участь в інтенсифікації суспільного виробництва, прискоренні темпів науково-технічного прогресу, поліпшенні якості роботи, посиленні режиму економії, реалізації Продовольчої програми, розвитку провідних галузей народного господарства.

(із Резолюції ХІХ з'їзду ВЛКСМ).

В НОМЕРІ

- ▲ Вирішує колектив (1 стор.).
- ▲ Дружбою ми здружені (2 стор.).
- ▲ Пошту коментує юрист (3 стор.).
- ▲ Перед стартами (4 стор.).

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ РАЙОН. КОМСОМОЛЬСЬКО МОЛОДІЙНА ТРАКТОРНА БРИГАДА КОЛГОСПУ «ПРАПОР КОМУНІЗМУ» (КЕРІВНИК М. В. ЛАПКО) ЗАВЕ СЕНА НА ДОШКУ ПОШАНИ РАЙКОМУ ЛКСМУ КОЛЛЕКТИВ ДОБРЕ ПІДГОТУВАВ ТЕХНІКУ І В КОРОТКІ СТРОКИ ПОСИЯВ РАЙНІ КУЛЬТУРИ З НАЙВИЩОЮ ПРОДУКТИВНІСТЮ НА ЦІХ РОБОТАХ ПРАЦЮВАВ МОЛОДИЙ КОМУНІСТ, ДЕЛЕГАТ ХІІІ З'їзду ЛКСМУ МИКОЛА МУЗАФАРОВ.

Фото В. ГРИБА.

КМК: СЛОВО І ДІЛО

До бригадного підряду в колективі Добровеличківської райсільгосптехніки дійшли не одразу. Запровадження його експлуатації виробничу необхідність.

Як і на багатьох підприємствах, серед видів робіт (операцій) там також є так звані невідкладні. При індивідуальному методі роботи бажано виконувати їх явно бригадою. Постає питання: хто ж візьметься за ці роботи?

Знайдені відповіді спочатку теж мали вигляд запитань: а якщо доручити їх не окремим виконавцям, а колективу бригади? Адже в бригаді у кожного робітника протягом зміни трапляються «вікна», тобто вільні від основної роботи хвилини, які раніше використовували на перекурі. І якщо кожен витратить по кілька хвилин на менш оплачувані роботи — діло не стоїтиме.

Коли ж застосували коефіцієнт трудової участі та погодинні графіки, виявилось: виконувати «невідкладні» роботи поряд з основною — вигідно.

Ось уже п'ятий рік працюють за методом бригадної організації та стимулювання праці усі три бригади, зайняті на ремонтному виробництві райсільгосптехніки. Значно зросла продуктивність кожної. Приміром, якщо раніше у комсомольсько-молодіжному колективі по розбиранню та складанню шасі тракторів Т-74 (його очолює молодий комуніст, член райкому комсомолу, депутат селищної Ради Олександр Шурдук) обслуговувати за зміну одну машину, то тепер дві. Рекламаций на якість роботи немає (звичайно цьому сприяє й інше нововведення — комплексна система управління якістю продукції). Зміцнено трудову дисципліну, відсутня плинність кадрів...

А які ж заробітки? — У нас на ремонтному виробництві робітники заробляють чи не найбільше у всій системі обслуговування райсільгосптехніки, — по-

яснив один з ініціаторів запровадження бригадного підряду, завідувач мехмайстернею Г. В. Лампівський. — До того ж збільшення зарплати прямо пропорційне зростанню продуктивності праці.

...Готуючи цей матеріал, я побував на багатьох підприємствах — на Долинському цукрозаводі, у виробничому об'єднанні «Друкмаш» (там пішли далі — якраз завершували перехід на вазівську систему), на кіровоградських заводі «Гідросила» та азуттєвій фабриці... Скрізь, де вже запроваджено бригадний підряд,

ми. Несистематичне постачання матеріалами залишається однією з найважливіших проблем будівельного виробництва. І якщо ми зараз вважаємо, що бригадний підряд існує в цих двох КМК формально, то насамперед маємо на увазі проблему постачання. Нашої вини в тому, що не можемо подати приклад іншим комсомольсько-молодіжним, немає...

Я побував на будівельному майданчику, де трудиться бригада О. Семидітний, і переконався у справедливості цих слів. Розчин бригаді поділи після обіду.

— Знову пропаде, — з гіркотою мовив один з будівельників.

Зачекайте, споживачі, а як же з договором на бригадний підряд? В ньому ж мають бути визначені обов'язки не тільки виконавця, тобто бригади, а й замовника, тобто адміністрації БУ-2? Обов'язки розподілені. Але рівноправного партнерства немає. Якщо можна так сказати, підрядилася під обов'язки тільки бригада. І успіхи, яких добивалася раніше муляри, пов'язують вони не з прогресивним методом, а з тим, що О. Семидітний бігав, «вибивав», дівчав, тобто робив те, що зобов'язана робити адміністрація. Тепер, коли бригадир хворий і нікому бігати, формалізм «нововведення» постає перед бригадою у позній своїй неприглядності. То хто ж наслідуватиме цей приклад?

Недавно комітет комсомолу тресту на своєму засіданні розглянув питання переходу КМК на бригадний підряд. Активісти досить глибоко проаналізували проблеми, але виявилися, на жаль, безпорадними. Виявилось, що найважливіше залежить від адміністрації... Вирішили, що «прожектористи» повинні наглядати щоденний контроль за режимом постачання. Налагодили. Сигналізували про непорядки, але адміністрація так і не вживала заходів...

Знову згадую Добровеличківську райсільгосптехніку. Точніше, лист, який направили її керівники своїм постачальникам — працівникам Кіровоградського ремонтно-механічного заводу Укрремтресту. Ні, заводчани не підводили, так само як і адміністрація райсільгосптехніки не підводила своїх партнерів по договорах на бригадний підряд. Моє йшло про забезпечення додатковим фронтом робіт, щоб бригади змогли виконати соціалістичні зобов'язання (з плановими завданнями вони успішно справлялися). Але це вже виходило далеко за межі договорів. Ось вам приклад рівноправного, творчого партнерства двох сторін, які уклали договір!

В. РАЦА,
«Молодий комуніст».

Договір на бригадний підряд

в тому числі і в КМК, чув тільки схвальні слова про нововведення.

І ось — здавалось б, виняток. До редакції надійшов лист від членів комсомольсько-молодіжної бригади мулярів будівельного управління № 2 тресту «Кіровоградмашвирбуд» (бригадир О. Семидітний). Наводжу його з деякими скороченнями.

Ми пишаємося тим, що прогресивний метод бригадного підряду наробив серед будівельників, а саме — у відомій на всю країну бригаді Героя Соціалістичної Праці Миколи Злобіна. Це було 1970 року. Протягом останнього десятиріччя цей метод взяли на озброєння тисячі колективів. Він став надбанням не тільки будівельників, а й працівників інших галузей. Його активно запроваджують у сільському господарстві... І як не парадоксально, прогресивний метод, народжений будівельниками, в нашому тресті «Кіровоградмашвирбуд» не набув належного поширення. Його запровадження тільки в лад із дев'ятьма комсомольсько-молодіжними бригадами — нашої та А. Бабича (теж муляри). Чому?

Обидва КМК перебувають у залежності від технічних та технологічних служб, які забезпечують будівельні майданчики матеріалами, механізма-

Справді, це — марнотратство, безгосподарність.

— Отак і працюємо, — пояснили муляри і для прикладу розповіли про один із своїх робочих тижнів. Склався приблизно такий щоденник:

понеділок — зайняти на чотири кубометри розчину не пішло, бригада кваліфікованих мулярів (у кожного чотирьох розряд) простояла; вівторок — зайняти на розчин виконано належним чином, змінили завдання — теж; серeda — бригада простояла у зв'язку з поломкою багнетного крана; четвер — зайняти на розчин виконано належним чином, змінили завдання — теж; п'ятниця — зайняти виконано частково, розчину подали о 13.00, розчин низької якості.

Таким чином бригада не виконувала своїх завдань не перший тиждень. Строки будівництва шашти для ліфта давно зрівняно, на матеріальні винагороди за дострокову здачу роботи, за економію матеріалів і т. д. годі сподіватися. А якщо піти далі, можна зробити і такий висновок: бригадний підряд не відіграє і відведено йому виховної ролі.

Хлопці смаркаються на те, що адміністрація буді-

ДОБРИДЕНЬ, РОБОТО!

Мріяла Олена Семеновна після закінчення профтехучилища потрапити на велику роботу. І ця заповітна мрія збулася. Підправили її на спорудження найбільшої у виробничому об'єднанні «Олександріябуд» шахти «Великожорська», яку після ХІХ з'їзду ВЛКСМ оголошено республіканською ударною комсомольською будовою. Та ще й в одну з кращих в шахтобудівельному управлінні № 2 тресту «Олександріяшахтобуд» бригаду інженерів-мулярів, яку очолює знатна будівельниця Варвара Григорівна Кругленко.

Привітно зустріли Олену Семенову в новому колективі. Будівельники дізналися, що вона була делегатом ХІІІ з'їзду ВЛКСМ, на «відмінно» закінчила училище, і Олена одразу ж відчувала увагу з боку старших колег.

Хоч і мала Олена третій робітничий розряд, проте відчувала, що досвіду їй бракувало. З всіх сил старалася, щоб підвищення зрівнялася в праці зі старшими подругами.

— Ти не поспішай, — заспокоювала, бувало,

Варвара Григорівна. — Наша робота має бути виконана не просто високоякісно, а й красиво, щоб око людям радувало. Ми, муляри, по суті завершуємо працю будівельників. Після нас поправляти вже ніхто не буде. Отож затишок і краса приміщень, куди прийдуть новосели, від наших рук залежить.

Того дня їй доручили фарбувати панелі. Та перш ніж приступити до справи, краще відпочинувати у ті приміщення адміністративно-побутового корпусу майбутньої шахти, які вона з дівчатами оздобила і побила шпору. Обережно ступила два кроки до свіжопофарбованих підлог і замилувалася зробленим. Кімнати аж сяяли.

Дивилася і в душі ще раз переконалася, яка це чудова професія — будівельниця. Взяла шпатель, замахнула рукою. Ось зараз підведе панель і стане приміщення ще кращим. А вона вітала себе ще щасливо, ніж учора.

В КОЛЕСНИКОВ.

М. Олександрія.

НАВЧАННЯ КАДРІВ

У Запорізькій зональній комсомольській школі закінчено навчання секретарів комітетів комсомолу промислових підприємств, транспорту, зв'язку, будов. Протягом місяця вони вивчали актуальні питання теорії і практики комуністичного будівництва, економічної політики і міжнародної діяльності КПРС і Радянської держави, організаторської і ідеологічної роботи партії і комсомолу в світлі завдань, поставлених ХХІ з'їздом КПРС, травневим (1982 р.) і листопадним (1982 р.) Пленумами ЦК КПРС, ХІХ з'їздом ВЛКСМ.

Велику увагу комсомольські ватажки приді-

ляли визначено питанню удосконалення роботи комсомольського працівника внутрішньої роботи, зміцнення трудової дисципліни.

Перед слухачами виступили партійні і комсомольські працівники Запоріжжя. В навчальному процесі взяли участь секретар ЦК ЛКСМ України І. Я. Сахань, другий секретар Кіровоградського обкому комсомолу В. П. Іванов.

Слухачі взяли участь у реалі, який провів обласний штаб «Комсомольського прожектора» спільно з Запорізьким обласним комітетом народного контролю по питанню зміцнення трудової і виробничої дисципліни.

Навчальна практика була проведена на базі кращих комсомольських організацій міста Кіровограда.

Олена АРТЕМ'ЄВА — одна з кращих молодих токарів головного підприємства виробничого об'єднання по сіваяках «Червона зірка». У дні роботи XIX з'їзду ВЛКСМ вона зобов'язалася виконати особисту п'ятирічку до сьомої річниці Конституції СРСР. Цілі на робочому календарі трудівниці грудень 1984 року. Із змінами завданнями Олена справляється на 140—150 процентів.

О. Артем'єва — активістка громадського життя. Вона член бюро обкому ЛКСМУ, сумлінно виконує комсомольські доручення.

Фото В. ГРИБА.

Діалог

Виховувати в молоді повагу до людей старшого покоління, до ветеранів треба з дитинства. Це спілкування і сім'ї, і школи, і всієї громадськості. Це робота комітета і школи.

Ось такі висновки роблять читачі у відгуках на попередні публікації рубрики «Діалог» («Молодий комунар» за 10 березня і 7 квітня). Сьогодні, завершуючи розмову, ми вміщуємо два найхарактерніші листи з останньої пошти.

УСВІДОМИТИ СЕБЕ СПАДКОЄМЦЕМ

У серці кожної ріднянської людини і москвоякий Кремль із Мавзолеєм Леніна, і легендарна «Аврора» на вічній стоянці на Неві, і древній Київ на скелях могутнього Дніпра. А ще тисячі й тисячі інших дорогих радянським людям місць на нашій землі, священних пам'яток громадянської, Великої Вітчизняної воєни, свідчень трудових здобутків народу. Це наша гордість, наша пам'ять.

Такі думки виникають у зв'язку з розмовою, яку почав «Молодий комунар» у «Діалозі».

Пам'ятаю...

Усі ми зацікавлені в тому, щоб передати молодшим поколінням у спадщину колективний досвід, циментований у людській пам'яті. Без організованої діяльності усе те, що дороге нам, — і насамперед повага до ветеранів війни та праці, до нашого надбання, до наших зв'язів — передати не можна. Треба зацікавити молодих людей так, щоб вони захотіли збагатити свою пам'ять усім тим, що сприяє вихованню людини в комуністичному дусі.

Тому не може не схвилювати знайомство Тані Корніз з бойовим минулим свого діда, ветерана війни (про нього розповіла газета). Заслужує уваги той факт, що батько і мати допомогли написати твір на цю тему в альбом школи.

Стало традицією у нас на підприємствах, в установах, школах оформляти куточки слави, де розміщені стенди, альбоми,

книжки про знатних людей. Такі куточки я бачу, наприклад, на вугільній фабриці, заводі імені Кірова, у цехах виробничого об'єднання «Червона зірка», у кожній міській школі...

Робота ентузіастів пошуку, систематизації та оформлення матеріалів про наше славне минуле заслуговує заохочення. Її треба продовжувати, бо це і є виховання молоді на бойових, трудових традиціях нашого народу.

У нашій партійній організації при жєку № 2 ордену Леніна нагороджені М. К. Анкудинов, А. Є. Белобородов, М. І. Баймаков, І. Р. Бобін, І. В. Новиков, П. М. Ситников, І. С. Черемисин. Усі вони ветерани війни, партії, праці. Член КПРС з 1945 року Зоя Іванівна Любавська — заслужена лікарка республіки. Ми зберігаємо матеріали про цих людей, бо хочемо, щоб молоді узяли собі за приклад їхнє життя.

Наші ветерани — кавалери ордена Леніна, а також С. В. Арестидоз, В. П. Грошев, М. С. Осадчий, Г. К. Прохода, О. П. Сумський, Е. І. Набова та інші — часті гості серед робітничої та учнівської молоді. Їхні розповіді збагачують молоді. Повага до ветеранів — це наша совість. Вона повинна бути завжди, з малого віку, чистою.

С. БОНФЕЛЬД, голова первинної організації Товариства охорони пам'яток історії та культури жєку № 2.

ПРО ЦЕ ПАМ'ЯТАЄМО

Я комсомолец тридцятих років. Завжди регулярно читав молодіжну пресу, не поривав стосунків із молодими. Багато старим, як кажуть, завжди встигнеш бути. Отож, переглядаючи «Молодий комунар» за 10 березня, награв на матеріал під рубрикою «Діалог». Особливо схвилювала, вразила до глибини душі поведінка бездушних міщан, про яких йдеться в листі А. Попкова.

Я фронтівик, інвалід Великої Вітчизняної. Партія і уряд піклуються про нас, і така увага швидко хвилює до щемо душі. Але люди не завжди уважні до колишніх фронтівиків.

Доводиться бувати мені в Кіровограді. У лютому цього року добрався я в госпіталь інвалідів Великої Вітчизняної війни тролейбусом № 2. У центрі треба було вийти. Ного в мене поранено, завжди виходжу поволі. І як прикро, коли чую за спиною: «Швидше давай, ніби сонний». Зійшов я, оглядаюся — молода, повна сил, здорова, модно одягнена жінка. Дивлюсь на неї, образа ду-

шить, а і слова не можу вимовити...

Нечемно обійшлись у той же день зі мною в магазині. Одні слова — підзда мені заплам'яється, бо й не хочеш того брати в голову. Боятися... Тим більше, що випадки, подібні тим, що я переказав, про що писав А. Попков, — трапляються. А це загрожує бідой. Бо немає нічого страшнішого від байдужості, від черствості душі людської.

Тема, яку порушила газета — дуже необхідна злободенна. Але одні публікації черствість не вивести в людях. Багато бездушних й газет не читають... Треба бідше про це говорити, переконувати на комсомольських, профспілкових, робітничих зборах, на секційних організаціях зустрічі з ветеранами, вивчати когось з вихованим за тижнями місяць, рік не можна. Це робота на роки, про що слід пам'ятати завжди. Пам'ятати і працювати. Усім без винятку.

В. ЮРЕНКО, м. Новоукраїнка.

ДРУЖБА НАРОДІВ — НЕ ПРОСТО СЛОВА

У вересні цього року в Кіровограді відбудеться чергове, тринадцяте засідання цього клубу. За традицією воно пройде в передових комсомольсько-молодіжних тракторних бригадах, у кращих господарствах області.

Більше ста комсомольсько-молодіжних колективів, майже 12 тисяч молодих механізаторів є сьогодні членами клубу. Ще від дня створення міжнародного клубу його почесним головою було обрано нашого славного земляка, дівчи Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова. Маючи багатий досвід, Олександр Васильович постійно допомагає молодим механізаторам Кіровоградщини та Толбукінського округу Народної Республіки Болгарії опановувати секретами хліборобського ремесла. Це дає свої добрі плоди.

Ще 1970 року у першому засіданні клубу взяли участь молоді механізатори В. Моторний з колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району і А. Харкавий з колгоспу імені Ульянова Ульяновського району. За роки, що минули відтоді, вони стали знаними механізаторами, бригадирами тракторних бригад, досвідченими ватажками механізаторських колективів. Василь Іванович Моторний нині — Герой Соціалістичної Праці. Це йому першому з молодих трудівників області було присуджено премію Ленінського комсомолу. Анатолій Семенович Харкавий — кавалер ордена Леніна, керує

комсомольсько-молодіжним колективом свого господарства.

Активну участь у роботі клубу «Кіровоград-Толбукін» брав кавалер ардена Трудового Червоного Прапора Віктор Гелушка — бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади № 2 колгоспу імені Калініна Олександрійського району. Його не раз обирали делегатом обласних з'їздно-виборних комсомольських конференцій, делегатом XVII з'їзду ВЛКСМ. Щедро ділячись досвідом своєї роботи Віктор з болгарськими друзями, а досвід добруджанських хліборобів став у пригоді хлопцям з його бригади. Колектив став правофланговим. За підсумками першого кварталу 1983 року його знову визнано переможцем районного соціалістичного змагання.

Добре діло, почате тринадцять років тому, продовжує нове покоління механізаторів колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району та села Овчаров Толбукінського округу, колгоспу «Перше травня» Маловисківського району та села Красин, що в Народній Республіці Болгарії. Недавно до лав міжнародного клубу молодих механізаторів вступили новий колективний член — комсомольсько-молодіжний колектив тракторної бригади колгоспу імені Комінтерну Онуфріївського району. Він — минулорічний переможець обласного соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних ко-

лективів тракторних бригад області. Це на один бік тісного співробітництва, братерської допомоги нашим побратимам із Толбукінського округу НРБ хотілося б звернути увагу.

В 1976 році за прикладом старших товаришів-наставників молоді механізатори області включилися в рух за високоефективне використання техніки. Болгарські товариші уважно стежили за розвитком цього руху, цікавилися досвідом. Тоді на одному із засідань клубу було розглянуто питання про високоефективне використання техніки, роботу на агрегатах та механізмах весь амортизаційний період без капітальних ремонтів. На засіданні клубу виступили спеціалісти сільськогосподарського виробництва, механізатори, болгарські механізатори впровадили в себе нову форму роботи. Змагаючись з комсомольсько-молодіжним колективом тракторної бригади Віктора Гелушки, молодіжна бригада села Переселенці працювала під девізом «За економію паливно-мастильних матеріалів та резервних запчастин». Впровадження досвіду кіровоградців дало болгарським друзям економію в 65 тисяч левів.

Жскравому сторінкою в співробітництві комсомольців і молоді Кіровоградської області і Толбукінського округу НРБ стала підготовка гідної зустрічі XXVI з'їзду КПРС і XII з'їзду БКП, яка проходила під девізом «Два з'їзди — одна мета!» В молодіжних виробничих колективах народилися численні патрістичні ініціативи по достроковому виконанню планових завдань.

Велика робота була проведена молодіжними організаціями до 113-ї річниці з дня народження В. І. Леніна та 100-річчя Г. М. Димитрова. Всі комсомольсько-молодіжні колективи нашої області разом із болгарями стали на трудову вахту на честь 100-річчя з дня народження славного сина болгарського народу, видатного діяча болгарського і міжнародного комуністичного та робітничого руху Георгія Димитрова.

В статуті міжнародного клубу механізаторів Кіровоградської області УРСР і Толбукінського округу НРБ записано: «Створення клубу молодих механізаторів сприяє дальшому розвитку і зміцненню на основі принципів соціалістичного інтернаціоналізму братерської дружби і всебічного співробітництва між комсомольськими організаціями Кіровоградської області і Толбукінського округу...»

Перед молоддю області-побратимів відкриті широкі перспективи для поглиблення цього співробітництва. Кожен день приносить нові свідчення життєвості і творчої сили радянсько-болгарської дружби, яка розвивається під знаменом марксизму-ленінізму, соціалістичного інтернаціоналізму.

В. КАРПЕНКО.

ЯКІ ВИ, ПІОНЕРСЬКІ КОМІСАРИ?

Недавно в Олександрійській СШ № 17 відбувся конкурс професійної майстерності піонервожатих шкіл міста.

Учасників змагань, які вели Віра Слюта і Станіслав Супрун, привітав перший секретар міськомкому комсомолу Василь Тяглий. Вокалі Тоня Таран (СШ № 1), Ніна Кохнон (СШ № 2), Олена Погрібна (восьмирічна школа № 4), Людмила Кушова (СШ № 10), Людмила Тищенко і Антоніна Супрун (СШ № 17) мали виконати кілька завдань. Спочатку дівчата розповіли про перші кроки в своїй роботі; далі демонстрували свої знання історії Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна, розповідали про піонерські марші. Зацікавили всіх конкур-

си на знання піонерських пісень (за уривком треба було визначити назву пісні та її авторів) і назок (за уривком назвати назву, її головного героя і виготовити аплікацію за її сюжетом).

Змагання закінчилися танцювальним конкурсом і виступом вокальної групи місцевого Палацу піонерів.

С. ШМАГЛІЙ, міськомкому комсомолу, м. Олександрія.

ІІ СВІТЛІ НАДІЇ

— А в мене й справді невеличка родина, — сміється Ніна Кирилівна Кравченко. — Я, та чоловік, та свекруха, та восьмеро дітей. Ось як виростуть наші сини та дочки, поженяться і пойдуть заміж, онуків подарують, — ось тоді буде сімечка. Еге ж, батьку? — мружить в лукавій посмішці очі до чоловіка.

— Відразу буде видно, що Кравченків рід, — підтримує чоловік жар-

тливий тон дружини.

— А то що зараз? — продовжувала Ніна Кирилівна. — Усі малі, крикливі. Мені здається, що як уже Петрусь і Оля будуть такими, як Микола і Сошко, то я й думати якусь інакше, мудріше чи що, — серйозно додає.

Вони з чоловіком сиділи поруч на довгій лаві, відпочивали від всеяких турбот, що звалилися, здається в один момент,

як тільки пригріло сонечко. Стиха перемовляли між собою, то надовго змовкали, думаючи кожен про своє. Про дітей, про себе, про літа, які спливають швидко...

Ніна Кирилівна Кравченко нагороджена медаллю «Материнська слава» III ступеня. Трудиться дояркою в колгоспі імені Шевченка. У змаганні колегам не поступається. Встигає всюди: і на роботі, і вдома. За

сумлінну працю трудівницю не раз відзначало правління колгоспу, шанують її односельці, люблять діти. З неї приклад беруть.

Он додому солдатські привіти Микола шле. Матір згадує, тепло пише про неї, меншим шанувати наказує. Сашко незабаром повернеться в колгосп механізатором — навчається в Погогороді в профтехучилищі. Щодня хідного приїжджає — за машинними пірогами скупає. А Люба уже справжня помічниця. Щодня бі-

гає на ферму і запевняє всіх, що дояркою буде, як вона, Ніна Кирилівна.

— Як народився в мене перший, Микола, то я тільки й думала про те, ким буде він, як виросте. Хотілося бачити його справжньою людиною. І моя світла надія на те, що буду сином гордитися, не згасла, а примножилася. Тепер у мене вісім моїх світлих надій.

Н. МИКОЛАЄНКО.
Колгосп імені Шевченка,
Новгородківський район.

КЛУБ

МОЛОДОЇ СІМ'Ї

МАМИНЕ ТЕПЛО.
Фото С. АНДРУСЕНКА.

ПОШТУ КОМЕНТУЄ ЮРИСТ

ДОПОМОГА МАТЕРЯМ

29 листопада 1982 року у мене народилася п'ята дитина. Як і належить по закону, мені виплатили в соцзабезі 85 карбованців на її утримання. Там же я дізналася, що ще 100 карбованців допомоги маю одержати в колгоспі, де я до цього працювала і належу до його профспілкової організації.

А у комітеті профспілки почула, що допомога по яку я звернулася, аніскільки лише на трох перших дітей. Прошу пояснити, чи правильно це.

В. ПІДВИСОЦЬКА.

с. Червоне,
Гайворонський район.

Згідно з Указом Президії Верховної Ради СРСР від 26 січня 1983 року «Про внесення змін в деякі законодавчі акти СРСР з питань громадян-

ських правовідносин, шлюбу й сім'ї, праці й соціального забезпечення», виплата державної допомоги багатодітним і одиноким матерям проводиться в таких розмірах:

при народженні першої дитини — 50 карбованців (одночасно); другої і третьої — 100 карбованців;

матерям, що мають трьох дітей, при народженні четвертої дитини — 65 карбованців;

матерям, що мають четверо дітей, при народженні п'ятої — 85 карбованців;

матерям, що мають п'ятеро дітей, при народженні шостої дитини — 100 карбованців;

матерям, що мають шестеро дітей, при народженні сьомої і восьмої — по 125;

матерям, що мають всього дев'ять дітей, при народженні десятої і десятої — по 175;

матерям, котрі мають десятеро дітей, при народженні кожної наступної дитини — по 250 карбованців.

Інших виплат одночасного характеру діючим законодавством не передбачено.

ДРУЖИНА ЗАЛИШИЛА...

Одружився я близько року тому. Однак щастя у шлюбі, про яке мріяв, не знайшов. Невдовзі після весілля молода дружина збрала речі і вибралася від мене. Сказала, що ніколи не повернеться, бо не так уявляла собі наше життя. «А якщо хочеш одержати розлучення, — сказала на прощання, — то подавай до суду».

З тих пір минуло декілька місяців. Недавно я дізнався, що моя дружина зустрічається з іншим. Своїм подругам вона похвалася, що якщо навіть не вийде за нього заміж, то все одно знайде того, хто їматиме аліменти, коли народиться дитина. При цьому вона мала на увазі мене. Про моральний бік цієї справи я вже передумав достатньо. Хотілося б дізнатися про правовий.

П. БОРОДИЙ.

Новоукраїнський район.

Стаття 41 Кодексу про шлюб та сім'ю Української РСР передбачає мож-

ливість розірвати шлюб при взаємній згоді подружжя, яке не має неповнолітніх дітей і суперечностей з приводу спільно нажитого майна, в органах запису актів громадянського стану (тобто без звертання у народний суд). В цьому випадку подружжя повинне з'явитися разом до загсу і подати заяву установленної форми. Шлюб розривається через три місяці.

В протилежному разі (як у випадку, описаному в листі читача) один із подружжя має право звернутися в суд з позовом про розрив шлюбу. Діючим законодавством також передбачено, що коли батьно заперечує своє батьківство, то протягом року з того моменту, коли йому стане відомо, що він записаний батьком, він має право звернутися до суду і заявити про визнання запису про батьківство недейсним.

М. ПІЛЬГУЙ,

адвокат Лечинської районної юрконсультатції.

м. Кіровоград.

У «Молодому комунарі» 22 лютого були опубліковані нотатки «Театр для молоді чи молоді для театру?» з обговорення прем'єри кривничан за п'єсою Ярослава Стельмаха «Гра на клавісині». Сьогодні

розмову з приводу тих проблем, які порушувалися у дискусії, продовжує відмінник народної освіти УРСР, ректор народного університету науково-педагогічних знань Тетяна Наумівна Міллер.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

ДРАМА ЧИ КОМЕДІЯ?

Якось Остап Вишня в одній із статей писав: «Справи з Кіровоградським українським театром не дуже музичні, але сильно драматичні!» Цю фразу я пригадала, коли дивилася спектакль за п'єсою Я. Стельмаха «Гра на клавісині». І дозволила собі на сьогоднішній день не погодитися із таким славетним сміхотворцем.

Почну з найголовнішого — з того, що режисер, по-моєму, не до кінця продумав, кому доручити головні ролі. Справді, В. Литвиненко не знайшла в своїй душі потрібних фарб, аби передати складну натуру Тоні. Її бракує знань елементарних правил поведінки сучасної жінки в ресторані, зі своїм начальником... Артистці ще заважають на сцені власні руки (вона то заламує їх, то одноманітно жестикулює, то заплітає пальці, поплескує, а то й обнімає свого начальника, якому вона за віком донькою могла б бути).

Дрібниці — скаже мені хтось. Так, але саме за цими дрібницями вся Тоня. В. Литвиненко не має змоги глядачеві зрозуміти психологію своєї героїні, як того вимагає п'єса.

Своєю поведінкою Тоня повинна психологічно готувати глядача до якоїсь

переміни. Цього немає. Більше того, коли Тоня дізнається, що Олег не прийшов до неї на обід, не побачивши, а за вимогою батьків поїхав у Прибалтику, вона, розгравши мелодраму, без видимих вагань пропонує товаришеві залишитися у неї. На цьому спектакль закінчується. Така розв'язка драми викликає в глядачів сміх.

Якщо зважити ще й на те, що Тоня (В. Литвиненко) надто часто повторює механічні рухи, у неї в різних ситуаціях схожа (якщо не ідентична) міміка, інтонації, сміх місцями недоречний, то не важко дійти висновку, — робота над роллю не завершена. У артистки, безперечно, є потенційні можливості, і хто винен у тому, що вони зосталися невикористаними — судити важко.

В обговоренні дехто з глядачів виправдовував поведінку Тоні: мовляв у житті надто багато раціонального, а критерієм поведінки «сповинні слухати повуть».

Так. І ми за почуття, але справжні, сильні почуття, керовані сильною волею і розумом. Тоня не зуміла переконати глядачів, що покохала Олега. Захоплення, статевий потяг і кохання — далеко не одне і те ж. Істинне,

щире кохання принаймні не випливає з знайомства, раптово.

Та й Олег, «коханий» Тоні, «розсипався» при першій перепоні. Він наприкінці вистави в іншому ресторані говорить красуні ті ж слова, що й при першій зустрічі з Тонєю. Переживання Оста (артист О. Поролю), як і сама кульмінація, десь «за кадром».

Чи зрозумів О. Поролю, що він грає не з комедією, а в драмі, що характер його героя розкривається в нерівній, напруженій боротьбі з впливовими батьками, які проти нього підбурюють громадськість? У день від'їзду він ще говорить Тоні гарячі слова кохання.

Але драми у цих «стражданнях» не відчувається, бо вже за день обоє за коханням моментально знаходять нові об'єкти кохання. Це явні елементи комедії, а не драми. До речі, на запитання глядачів чи задовольнений режисер грою акторів, він одверто зізнається, що не зовсім. Коментарі, як кажуть, зайві.

Чи можна внести мораль з аморальної історії? Можна. Можна виховувати молодь і на негативних прикладах, щоб не наслідувати їх. Та саме цього не зрозумів на-

самперед і сам режисер О. Натяжний. Він навіть не тактозно під час обговорення вистави реагував на доброзичливу критику глядачів. І О. Натяжний, ведучий дискусії (мабуть, він же повинен розставити всі крапки над «і» у підсумковому виступі), не наголосив, що спектакль — зовсім не сукупність закономірностей сучасного життя, а навпаки — відображення поодиноких негативних явищ. І якщо режисер змінив жанр п'єси — бо не драма це, а комедія, в якій висміюються пороки нашого співжиття, — то це більше б відповідало драматургії вистави.

Можливо, я помиляюсь, та здається мені, що необхідно зміцнити склад художньої ради театру, яка б і репертуар затверджувала (бо про життя сучасної молоді це далеко не краща п'єса з тих, які ми маємо), і визнавала б завершеність роботи над спектаклем. А може, доцільно практикувати закриті прем'єри для глядачів, які мають відношення до сценічного мистецтва, літератури, виховання мас, зокрема молоді, які люблять театр і спроможні дати пораду, підказати?

Ось які думки виникли у мене з приводу недавньої прем'єри кривничан та обговорення вистави молоддю міста. І думаю собі: а що сказав би Остап Вишня, якби відвідав цей спектакль? Можливо, про те, що тепер у Кіровоградському театрі музичного багатого — прекрасний інструментальний ансамбль (керівник В. Соловйов) уміє створити відповідний настрій, музика хвилює, нестиє душу, — а от із драмою...

Т. МІЛЛЕР.

СТО ДОРІГ — ОДНА ТВОЯ

Скоро веселий шкільний дзвінок сповістить про кінець навчального року. Для нас, десятикласників, це буде останній дзвінок, мить прощання зі школою. Потім відгрімить гучною музикою випускний бал, підуть у минуле останні напутні слова вчителів, і перед нами відкриється широка й світла дорога в самостійне життя.

Звичайно, інші всіх нас, як ніколи, хвилює питання: «Ким бути?» Адже сімнадцятирічна молода людина з новеньким атестатом, як герой старої казки, стане на перехресті доріг. Різними тільки з тому, що доріг буде не три, як у казці, а набагато більше. І всі вони ведуть у велике і складне життя. Як тут знайти одну-єдину?

Ось як мислять своє майбутнє мої друзі-однокласники.

ХОЧУ БУТИ ПЕДАГОГОМ

Інна Кудрявцева:

— Я дуже хочу стати вчителем історії. Це дуже потрібна професія, почесна, важлива. Ще з молодших класів разом з подругами я грала у вчительку та учнів. Що мене приваблює в професії педагога? Насамперед любов до дітей. Хочеться передати їм усе, що сама буду знати після закінчення навчання. А щоб вступити до вузу, вже зараз відвідую підготовчі курси при Кіровоградському педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна, багато читаю, стараюсь виховувати в собі такі якості, котрі вчителю не обійдуть перш за все.

Віта Демещенко:

— Я хочу вибрати професію лікаря-стоматолога. Зовсім недавно я була в дитячій стоматологічній поліклініці і бачила, як працюють там лікарі.

Тоді ще раз зрозуміла, що не помилилася у своєму виборі. Хочу лікувати людей.

Віталій Варфоломеев:

— Хочу стати військовим. Бергати мир і спокої усіх людей на землі. А коли треба буде — без роздумів стану на захист рідної Вітчизни.

Щодня, щоперерви у нас тільки й розмов про майбутнє. Бо дуже вже хочеться, щоб сказане нами: «буду лікарем, робітником, педагогом...» перетворилося в реальність. Ми розуміємо, що справа ця нелегка. Та на суцільні удачі й успіхи ми не сподіваємось. Легко шляхів у самостійність, певно, не буває. Були б вони цікавими...

Наталка КУНЧЕНКО,
десятикласниця СШ
№ 18,
м. Кіровоград.

СПОРТ

У ПЕРШІЙ ДЕКАДІ ЛІПНЯ В КИЄВІ ВІДБУДУТЬСЯ ФІНАЛЬНІ СПАРТАКІАДНІ ЗМАГАННЯ СТЕНДОВИКІВ. ДЕ МАЙСТЕРНІСТЬЮ МІРЯТИМУТЬСЯ ЗБІРНІ ОБЛАСТЕЙ УКРАЇНИ. ЯКІ Ж НАМІТКИ В КІРОВОГРАДСЬКІХ ІХ СПОРТСМЕНІВ? НА КОГО НАПЫЛЫШ НАДІЄТЬСЯ СТАРШИНІ ТРЕНЕР І. К. ВІЛЬНИЙ?

І. В. Вільний. А на змаганнях, які щойно відбулися, виступали, крім згаданих призерів, ще й представники міст Олександрії, Світловодська, Знам'янки, Новоукраїнського, Новомиргородського районів. Та багатьом із них далеко до лідерів. Майстерність зростає повільно. Насамперед через те, що в їхніх колективах відсутня спортивно-технічна база.

Наприклад, добрі традиції були в олександрійців. У сімдесятих роках вони побудували кра-

хидили до складу збірних району та області. Через роки старий стэнд розвалився. Мисливці довго скаржилися у різні інстанції, просили допомоги. Нарешті було виділено територію для будівництва. Викопали котлован для траншейного стэнду, завезли матеріали. І на цьому роботу по будівництву припинили. Немає стэнду — немає спортивних секцій. Тож тільки один Анатолій Кавун (першорозрядник) є кандидатом у збірну області.

У Світловодську районна рада мисливців та рибалок роботу по розвитку стэндового спорту пустила на самоплив. Однак знайшлися ентузіасты-мисливці, яким допомогли керівники підприємства. І вже стэнд набуває належного вигляду.

Отож І. К. Вільний чекає допомоги від облради УІМР, яка об'єднує тисячі мисливців-любителів. Його хвилює те, що тільки із спортсменами «Колоса» він їде на республіканські змагання. І, на рещті, ще одна проблема — навіть в обласному центрі база стэндовиків потребує ремонту і реконструкції. Була б вона оновлена, можна й секції розширити, до яких, безумовно, піде молодь. І тільки І. К. Вільному потрібні помічники-тренери хоча б з числа тих спортсменів, яких він виховав. Тоді в списку призерів на обласних турнірах не було б одних і тих же імен.

М. ВІНЦЕВИЙ.

ФУТБОЛ

Виручив Геннадій Іщенко

В обласному центрі відбулися зональні змагання з футболу за програмою ХХХ Спартакіади школярів України. В них брали участь збірні Кримської, Херсонської, Донецької та Кіровоградської областей. У перший день кримчани обіграли херсонців — 3:0, а кіровоградські футболісти завдали поразки донецьким спортсменам — 1:0. М'яч з пенальті провів Г. Іщенко. У другому турі донецьчани поступилися спортсменам Кримської області — 0:1.

У зустрічі кіровоградців та херсонців за 20 хвилин до закінчення гри рахунок був 2:0 на користь гостей. Але наші хлопці виявили волю до перемоги і зуміли виграти матч — 3:2. Автором усіх трьох голів знову був Г. Іщенко.

Отже, 1—2 місця розіграють між собою наші і кримські футболісти. В заключний день турніру спочатку зустрілися херсонці і донецьчани. Сильнішими виявилися останні — 2:0.

Найкращим гравцем зональних змагань у Кіровограді визнано нападця юного кіровоградця Г. Іщенко. Геннадій стає і кращим бомбардиром змагань — 4 м'ячі.

Наша збірна, зайнявши друге місце, принесла залікові очки в копилку області і здобула право на участь у фінальному турі за 1—12 місця серед найкращих збірних команд школярів республіки. Готують нашу збірну до цих відповідальних змагань старший тренер Ю. Г. Калашников та тренери В. С. Поважнюк, В. В. Даренко.

А. ШПАК.

ОДНІ Й ТІ Ж ІМЕНА...

У ПОЧЕСНОГО майстра спорту Івана Карповича Вільного така мета — допомогти, щоб найбільш перспективні спортсмени зуміли порівнятися з найсильнішими стэндовиками республіки, а початківці перебрали досвід лідерів збірної. Працюючи зі своїми вихованцями, ветеран першодусім хоче довести їм значимість виду спорту, що вибрали вони. Часто згадує, як у роки війни виручало його те, що вмів стріляти з гвинтівки. І. К. Вільний був снайпером. Потім його ім'я значилося на таблі всесоюзних турнірів. Свою майстерність він передає синові, який тепер змагається в загоні майстрів.

Та й не тільки синові. В секцію, яку він очолює (Вільний працює в облас-

ній ДСТ «Колос»), приходять робітники, студенти, учні технікумів, школярі обласного центру. Виконавці Івана Карповича Олена Чернявська, Маргарита Заяц, Валерій Вільний не раз завоювали призери місця не лише на першостях центральної ради свого спортивного товариства, а й на всесоюзних змаганнях.

Іван Карпович відзначає зростаючу майстерність багатьох спортсменів. Але в цілому результати стэндовиків він недовольний. Його, старшого тренера збірної, чепкоїть те, як розвивається цей вид спорту в інших містах і районах області. Кандидати в колектив, що виступають в Києві, записані здебільшого кіровоградці. Саме ті, кого трієтє сам

ший в області стэнд із сучасним обладнанням. Тут проводилися районні та обласні змагання. Ми нуло десять літ, і тепер уже в Олександрії стэнду немає. Матеріальна база занедбана. Чия ж вина в цьому? Передусім облради УІМР. Вчасно не контролювали, як використовується база, а потім зовсім забули про неї. І ось сумний результат — більше 1500 членів товариства делегують на обласні змагання тільки двоє своїх спортсменів.

Таке ж становище і в маловисхідських мисливців. Колись тут збудували за типовим проектом стэнд на рівні всесоюзних стандартів. Тож були і висококласні стэндовики — І. Ф. Вільховий, його син Федір, Іван Мельник, Яків Дерев'яноко. Вони

КЛУБ 64-Х КЛІТИН

КОНКУРС, КОНКУРС!

Конкурсна задача № 5 має таке розв'язання:

1. Фа-а-а-а

Правильні відповіді надіслали С. Овчаренко, А. Безтак, В. Цивільов (м. Кіровоград), В. Просяник (с. Родниківка Олександрівського району), М. Атаманюк (м. Гайворон), А. Бойко (с. Пок-

ровське Кіровоградського району), С. Харченко (с. Богданівка Знам'янського району), Ю. Кенжеса (с. Брусівка Устинівського району) та багато інших читачів.

Задача № 6 (автор — С. Кирилов із Гайворона). Білі: Кр4. Фаб. Тс7. Сd3. Сg5. пп: c5, e2. f3. Чорні: Крe5. пп: d5, e3, e7, f4, f5, g6. Мат у два ходи.

Юні музиканти з Листопадового (Новомиргородський район).

Фото Д. ЯМПОЛЬСЬКОГО.

ЗА ПИЛЬНІСТЬ І ВІНАХІДЛИВІСТЬ

Повертаючись з школи, десятикласник Ігор Вітін звернув увагу на високого чоловіка, який стояв біля входу в будинок культури. «Не місцевий, — подумав школяр, — тут усі на виду». Переглянувши уважний погляд, незнайомий не поспішив у провулок, який веде до кордону. Це ще більше насторожило юнака. Він зупинився у квітній не дім, де був телефон, подумав про заставу про підозру людини, а потім продовжив спостереження. На околиці села перед ним дозріли вирости постаті прикордонників...

Тоді Ігор допоміг затримати небезпечного злочинця. За проявлену пильність і винахідливість школяра було нагород-

жено медаллю «За відзнаку в охороні державного кордону СРСР». У випускному році він збирається вступати у прикордонне училище.

Немає таких добровільних помічників у війні застав на Львівщині. «На кордоні — всі ми вартівні!» — такий девіз місцевих жителів. Багато з них, як і Ігор Вітін, удостоєні нагород. Відзначилися, наприклад, Л. І. Матяш, В. В. Возний, котрі допомогли військам у зелених нашітках затримати порушників державного кордону.

Майор О. ЛЯХОВСЬКИЙ,

Червонопрапорний Західний

прикордонний округ.

(РАТАУ).

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

СУБОТА

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.45 — Концерт художніх колективів РРФСР. 9.15 — 20 й тираж «Спортолото». 9.25 — Для вас, батьки. 9.55 — Телюфільм «Вічний пошук». Частина друга. 3 серія — «Вогонь і попіл». 11.05 — Чудеса без чудес. 11.35 — Концерт академічного оркестру російських народних інструментів ЦТ і ВР. 12.20 — Док. телефільм «По містах Марокко». 12.50 — Художній метал в Росії. 13.20 — Коло читання. 14.05 — V Міжнародний фестиваль телепрограм про народну творчість «Веселка». «Мистецтво гонимців» (Ірак). 14.30 — Новини. 14.45 — Чемпіонат Європи з боксу. 16.40 — Мультфільм «Легенда про старий маяк». 17.00 — Виступ концертного ансамблю електромюзичних інструментів ЦТ і ВР. 17.30 — Бесіда політичного оглядача Л. Вознесенського. 18.00 — У світі тварин. 19.00 — Бесіда голови Радянського комітету захисту миру Ю. Жукова. 19.30 — Телевізійна «Сірано де Бержерак» (за п'єсою Е. Ростана). 21.00 — «Час». 21.35 — Продовження телестаси «Сірано де Бержерак». 22.55 — Футбольний огляд. 23.25 — Новини.

▲ УТ

10.00 — «Актуальна камера». 10.35 — «Народні танці». 11.15 — Спортивні фільми. 12.00 — Призначення побачення. 12.30 — «Імпульс». 13.05 — А. Хачатурян. «Маскарад». Вистава. 14.45 — Художній фільм «Діти капітана Гранта». 16.15 — «Доброго пам'яті молодих». 16.35 — Естрада музею України. 17.35 — Телетурнір «Союзні кларнети». 19.00 — «Актуальна камера». 19.40 — Продовження телетурніру «Союзні кларнети». 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «На все життя, що залишилось». 3 серія. 22.45 — Новини.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Якщо хочеш бути здоровим. 8.25 — Художній фільм «Два Федори». 9.50 — «Ранкова пошта». 10.20 — Нове життя старих кварталів Тбілісі. 10.50 — Виступ художніх колективів НДР. 11.30 — Програма Азербайджанської студії телебачення. 13.10 — Театральні зустрічі. 14.25 — Клуб мандрівників. 15.25 — Міжнародний огляд. 15.40 — Наука і життя. Відрадиження в Антарктиду. 16.15 — Музичний кіоск. 16.45 — «Беларусь у квітах і візерунках». Кіноогляд. 17.35 — Вечір класичної опери. 19.45 — Велогонка Мירו. 20.00 — Вечірня казка. Мультфільм «Мауглі». 20.15 — Чемпіонат СРСР з футболу. ЦСКА — «Жальгіріс». 2 тайм. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Діти дорослі».

НЕДІЛЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.45 — Концерт ансамблю пісні й танцю Червонопрапорного Черноморського флоту. 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — Здоров'я. 11.45 — Ранкова пошта. 12.15 — Хочу все знати. 12.30 — Сільська година. 13.00 — Музичний кіоск. 14.00 — Путівка в життя. 14.45 — Телефільм для дітей «Я ваш родич». 15.50 — Народні мелодії. 16.00 — Клуб мандрівників. 17.00 — З турботою про людину. Із циклу «Вірнується на місце». 3 доповіді роботи партійних і радянських організацій України з листами, пропозиціями і скаргами трудящих. Участь бере член ЦК КПРС, секретар ЦК Компартії України Б. В. Качура, секретар ЦК Компартії України О. С. Капто. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Мультфільм «Вся справа в капелюсі». 19.00 — Чемпіонат Європи з боксу. Фінал. 21.00 — «Час». 21.35 — Авторський вечір Героя Соціалістичної Праці, лауреата Ленінської премії, народного артиста СРСР композито-

ра Т. М. Хренникова. 23.40 — Новини.

▲ УТ

10.00 — «Актуальна камера». 10.45 — «Товариш». 12.15 — Телюфільм «Вічний пошук». 13.05 — Студія «Золотий клінок». 14.05 — «Нові книги». 14.40 — «Слава солдатам». 15.40 — «Загартуйте дитину». 16.10 — «Екран молодих». 16.55 — Документальна кінопрограма. 17.55 — Телевізійна Т. Вільямс. «Скляний звіринець». 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Продовження телестаси «Скляний звіринець». 20.35 — Ліричні мелодії. 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «На все життя, що залишилось». 4 серія. 22.40 — Новини. 22.55 — Чемпіонат Європи з регбі. СРСР — Румунія.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Документальний телефільм «Діти до Амуру». 8.40 — Художній телефільм «Діти дорослі». 10.00 — Пісні про міста-герої. 10.00 — VII літня Спартакіада народів СРСР. Марафонський біг. 11.30 — Очевидне і неймовірне «Людина загадка». Науково-популярний телефільм. 12.30 — Перемога. Клуб фронтових друзів Зустріч з ветеранами 63-ї армії. 13.45 — Програма Дагестанського телебачення. 14.45 — На землі, небесах і на морі. 15.15 — Розповіді наших кореспондентів. 15.45 — Художній телефільм «Жан Крістоф». 1 серія. 16.40 — Грає намерений оркестр. 17.00 — Документальний екран. 17.40 — Велогонка Мירו. 17.55 — Прем'єра документального фільму «Танці на льоду». 18.20 — Пісні Н. Асодінського. Фільм-концерт. 19.00 — «Дитинство в солдатській шинелі». Про піонерів 40-х років. 20.00 — Вечірня казка. Мультфільм «Мауглі». 20.15 — Поезія. М. Заболоцький. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Історія одного похання».

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БН 05310.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 01103.

Обсяг 0,5 друку ар.

Зам. № 241.

Тираж 55 500.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Дмитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.